

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 9, Nummer 4
Okt-nov-dec 2003
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Uit de Brieven Van Inge	2
Indrukken Uit Ecuador	8
Heleen en Soetkin	9
Kerstboodschap	11
Praktische informatie	12

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (I)

zondag 21 september 2003

Hier begint de routine er weer een beetje in te geraken. Sarah geraakt aangepast aan het nieuwe ritme en jeunt zich blijkbaar. Wel moet ze de maandag nogal spurten en heeft ze echt geen momentje om te spelen, want na het middageten, om 14.00 moet ze onmiddellijk haar huiswerk maken, toevallig op maandag telkens drie werkjes. Om 15.30 uur vertrekken we naar de Nederlandse school waar ze ondertussen al vier woordjes hebben leren lezen : ik, maan, vis, en roos...

En Lieneke, die is ook gestart... en ze stelt het volgens de juffrouw en haar vertellingen heel goed maar werkt het blijkbaar thuis goed af. Ze zit echt in een zaag- en klaagperiode... Altijd maar zegt ze dat ze dit of dat niet kan... en dat niemand haar wil helpen... Hopelijk gaat het rap voorbij...

En Elisa... die blijft gelukkig bij haar juffrouw Claudia. Ze hadden vrijdag welkomstfeest met toneel en met taart en fruitsap: dat was dus zeker geslaagd...

Naast zorg voor de kindjes en het huishouden zijn mijn gedachten vooral gericht op de maestria en ook weer op Taporí. Woensdagvoormiddag had ik vergadering met Franklin en Alicia rond veel onderwerpen, soms eens goed en dan weer eens minder goed.

De autofinancieringsprojectjes van Wevelgem beginnen ook meer vorm te krijgen, althans in theorie... De werkelijke uitvoering moet nog gestart worden, maar het is zeker voor volgende maand. Hoogstwaarschijnlijk wordt de eerste start toch een klein kippenbedrijfje daar we daarvoor meer mensen die 'de stiel' kennen in huis hebben. Er werden op de vergadering ook nog meer concrete plannen uitgewerkt om de financiering rond te krijgen en dat zeker in verband met de begroting voor volgend jaar. We zouden vooral "rationaliseren" binnen het personeel, dat wil hier dan zeggen : méér doen in dezelfde tijd, zodat eventueel één van de autofinancieringsprojectjes door de mensen van het onderhoud zou gerund worden: die zouden kunnen eigenlijk meer doen binnen hun betaalde uren. We dachten eraan om volgend jaar in januari te starten met het wassalonke in Taporí zelf en dat te laten draaien onder de verantwoordelijkheid van señora Isabel en señora Rosita.

We hebben dus een drie uur vergaderd en het was goed... maar ik blijf wel nog altijd voelen dat ik nog altijd heel hard aan de kar moet duwen. Franklin en Alicia hadden bijvoorbeeld niet één keer vergaderd tijdens de vakantie... en laten dus alle problemen opstapelen tot de "doctora" terug is... want blijkbaar durven of willen of kunnen ze nog altijd geen beslissingen op eigen houtje nemen alhoewel ik niets liever zou hebben... Nu, we zullen dus nog maar een beetje geduld hebben, en verder aansturen op wat onze bedoelingen zijn. Wel goed nieuws is dat bijna alle kinderen van het dagcentrum die kunnen geïntegreerd worden in het gewone onderwijs voor socialisatie, geïntegreerd zijn. Langs de ene kant maakt het me wel een beetje bang want op sociaal vlak kan het wel een grote vooruitgang betekenen maar wat hun ontwikkeling betreft, daar ben ik toch wat bang voor... Maar Ximena en Luz en ook een nieuwe kracht die pas sinds maandag begonnen is als integratieleerkracht - wat Heleen hier dus gedaan heeft- hebben een goed opvolgingsplan gemaakt en de kinderen worden nu veel meer individueel gevolgd, zowel in de school als in Taporí waar ze nog geregeld, ongeveer drie keer per week, naartoe komen voor individuele begeleiding. We zullen dus zien, of het integratieproject na zijn proefperiode van vorig jaar nu echt goed van start kan gaan. In alle geval is het heel positief dat drie scholen nu echt bewust verder willen gaan : vorig jaar hadden ze elk al minstens één integratieleerlingske.

En dan de maestria... : ewel, het is hard werken geblazen..., elke dag... zonder stoppen... maar de tesisbegeleidster bevestigt dat ik het goed en grondig aan het doen ben... Mijn groot probleem is dat ik het misschien wel te grondig wil doen.. Ik kan geen stapje overslaan, want ik wil dat de analyse volledig en correct is, en daar is natuurlijk veel tijd voor nodig. Gisterennamiddag had ik in Taporí vergadering met vijf van ons mensen, Yvonne, Carmita, Rosita, Isabel en Teresita, over een grote enquête die we willen doen in Pomasqui : 385 vragenlijsten over de socio-economische situatie in het dorp. Ze gaan me erbij helpen, want alleen zou het echt niet te doen zijn. Nog maar eens een bewijs dat we een goede personeelsgroep hebben. Hen betalen omdat werk te doen, kan ik echt niet... maar ik heb hen wel

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (2)

een uitstapje naar Papallacta beloofd... Zo zijn we er allemaal eens van onder uit... De enquetes zouden tegen volgende week vrijdag klaar moeten zijn en elke enquête vraagt ongeveer 20 minuten werk.

Daarnaast moet ik maandagmorgen mijn agenda voor volgende week klaarmaken, met ongeveer 10 afspraken en vergaderingen : met de mensen van de andere gezondheidsdiensten in Pomasqui, met de mensen van de parochieraad, met de families van de kinderen met een handicap, met de minst begoede families, enzovoort... En we moeten ook nog een andere enquête starten in Taporí zelf over de kwaliteit van ons diensten. Het plan van de studie zit nu dus in mekaar, en nu beginnen we echt met de gegevens te verzamelen. Dan volgt de analyse en daarna moet ik twee "ontdekte" problemen uitkiezen en die grondiger analyseren en voorstellen doen om verbeteringen aan te brengen. Alles zit in een grote lijn naar mijn thesis toe, die hoogst waarschijnlijk zal gaan over de link "gezondheidsparticipatie-ontwikkeling". Het is een heel interessant, maar wel heel uitgebreid onderwerp... Ik verlang soms al om mijn eindresultaat te zien... of het nu echt wel allemaal de moeite geweest is... Maar eerst moet er nog veel gewerkt worden...

zondag 28 september: 22u

Het was een heel druk weekend... zeker voor Saulo met zijn feesten van San Miguel... Hij is nu zojuist thuisgekomen en is tevreden en opgelucht dat alles zo goed verlopen is.

Ik heb dus wel maar met haken en ogen een beetje kunnen werken en voel me nu wel wat zenuwachtig omdat ik alleen maar aan het projectvoorstel voor de provincie heb kunnen werken en geen stap vooruit ben geraakt voor de maestria... : die analyse is toch echt wel een reuzenwerk... en ik weet niet of ik alles zal kunnen doen wat ik zou willen doen..

Maar ook hier is het voornaamste om elke stap grondig en goed te doen en niets over te slaan. Nu ben ik helemaal klaar met het opstellen van het schema van mijn onderzoek. Dit was af tegen donderdagavond. Ondertussen was ik ook al een beetje begonnen met het uitwerken van enquêtes en vragen-schema's en vrijdag had ik al drie vergaderingen. De vijf mensen van Taporí hebben me

vorige week ook geholpen met de enquête. Ik heb wel de gegevens nog niet echt geanalyseerd, maar er zijn echt heel verrassende en boeiende resultaten aan het uitkomen. De mensen willen echt goed meewerken en ze zijn vooral geboid door al de informatie die eruit komt. Ik denk toch echt wel dat het allemaal een goed resultaat zal opleveren waarmee we goed zullen kunnen verderwerken.

Ook binnen Taporí komen enkele probleemzaken naar boven, die we na die analyse goed zullen aanpakken : het belangrijkste in verband met "gevonden problemen" is er immers iets mee doen zodat ze weggewerkt zouden geraken. De volgende week zal weer wat rommelig zijn: dinsdag de hele dag supervisie vanwege de universiteit... Ik ben er wel wat zenuwachtig voor, maar ik zal trachten goed stevig in mijn schoenen te staan ... Vandaar dat ik best maar op tijd ga slapen...

zondag 5 oktober 14u

De analyse voor de maestria begint goed te lopen hoewel ik nog bergen werk voor me zie.

Dinsdag had ik dus supervisie en alles is heel goed geweest. De supervisor heeft achteraf aan de stagebegeleidster gezegd dat ik gerust mag zijn en alles meer op mijn gemak mag doen en wat meer moet slapen, want dat ik al bijna alles klaar heb... Ik vind nochtans van niet...

Maar kom, het was een heel positieve dag en we halen er ons "courage" uit. Nu beginnen er vooral resultaten uit te komen : harde en koude cijfers over de werkelijkheid van Taporí... : Gelukkig bijna allemaal heel positieve gegevens... en nu en dan eens iets dat een beetje minder goed is, maar waar aan kan gewerkt worden.

Het personeel hielp me echt goed bij het inzamelen van de gegevens en ze zijn ook curieus naar alle resultaten. Nu en dan laat ik ze al iets weten, vooral ter motivatie om verder te doen.

Een mooi geveentje is bijvoorbeeld het

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (3)

volgende. We hebben trachten te berekenen hoeveel "verloren jaren" de kinderen met een handicap gemiddeld hebben hier. Dat is het naberekenen gedurende hoeveel jaren vanaf het begin van hun handicap ze geen adequate revalidatie gekregen hebben. En we splitsten de kinderen op in drie groepen.

De eerste groep kinderen die we kenden voor we echt met het dagcentrum met Luz en Ximena van start gingen (tot 1997), de tweede groep kinderen van het dagcentrum zelf (tussen 1997 en 2000) en de derde groep kinderen vanaf 2001 toen we meer gespecialiseerde mensen begonnen aan te trekken voor de vroegbegeleiding, kine en logopedie. De bedoeling is dus dat dat gemiddeld aantal verloren jaren naar beneden zou gaan in die drie groepen... en... het is dus ook zo: in de eerste groep hebben we een gemiddelde van 4,4 verloren jaren, in de tweede groep 3,8 en in de derde groep 2,2 verloren jaren.

Dat is toch wel goed nieuws over de werking van Taporí: we zijn inderdaad daadwerkelijk iets aan het veranderen voor de kinderen met een handicap... al is het op kleine schaal... En zo zullen er nog wel gegevens uitkomen, bijvoorbeeld het verschil aan doodsoorzaken bij de kindjes die naar Taporí komen en die niet naar Taporí komen... Het zal dus zeker interessant zijn om die scriptie te vertalen naar het Nederlands... en eventueel zelfs enkele stukken in de Vogel van Papier te laten verschijnen.

De supervisor was ook verwonderd en tevreden over die gegevens en zei dat ik die hier zou moeten publiceren en erbij moeten vermelden hoe we aan die resultaten gekomen

zijn... En dat we daarover wel een project zouden kunnen maken en eventueel financiering ervoor zouden kunnen krijgen... Maar we zullen alles stapke voor stapke doen zoals we altijd al gedaan hebben... Laat ons hopen dat het inderdaad zo is, zoals hij zegt...

zondag 12 oktober 20u37

Nu is het zondagavond, 20.37 uur en ik zal aan mijne computer blijven werken tot een uur of tien, want dan..., neen, mag ik niet gaan slapen,... dan ga ik naar de luchthaven om Greet Van Thienen op te halen: ze zal voor radio 1 hier een weekje bij ons blijven. Ik zit er een beetje mee in, want ik moet toch echt wel goed verderwerken aan het werk van de maestria, want binnen vier weken moet het af zijn.

Ik heb dit weekend al op voorhand gewerkt..., zo'n uur of 12. Saulo is veel weggegaan met de drie oudsten en ik had alleen Amelietje hier. Ze waren gisteren vooral bij moeder Olga. En daar hebben ze, zomaar eventjes voor de ogen van iedereen, "een varkentje gekeeld"... Je had Elisa haar commentaar moeten horen toen ze terugkwam...: bloederiger kon het niet..., en dan hadden ze ter plekke het vel afgebrand met een gasbranderke, en dan dat vel met citroen en zout opgesmikkeld... Kunt ge u voorstellen hoe ze hier terugkwamen...? Nu, ook dit is het leven hier... Ook dit is Ecuador... en met een goed bad achteraf waren ze ook weer proper... Ik heb geen avondeten meer moeten uithalen gisteravond...

maandag 20 oktober 5u22

Het is nu welgeteld 5.22 uur en ik heb ons bezoek naar de luchthaven gebracht. Om 6.00 uur moet iedereen hier op... dus eventjes tijd voor een berichtje.

In feite is er niet zoveel nieuws. Ik ben niet veel vooruitgeraakt voor het werk voor de maestria. Deze week staat dus een harde werkweek voor de boeg, maar ik heb er wel goesting in. Het hoofdverslag moeten afgeraken en volgende week dinsdag breng ik hierover verslag uit aan de mensen van Pomasqui. Op die vergadering zullen ook de mensen van de unief aanwezig zijn.

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (4)

zondag 2 november 16u

Hier is het zondagnamiddag... en eventjes stil : Sarah is gaan spelen bij een vriendinnetje, Lieneke en Elisa zijn bij moeder Olga en Amelie... slaapt... Dus, eventjes profiteren om te schrijven.

Gisteren hebben we hier de gekende "colada morada" gemaakt en ook brood gebakken , helemaal volgens mama's recept van de sintnik-laaskoeken: het resultaat is prachtig, zowel van smaak als van uitzicht. Ik nam er in alle geval een foto van, want zo'n goed en mooi brood hebben we nog niet veel gebakken. Ik maakte ook nog loempia's en pompoensoep en bloemkool in kaassaus met kip en aardappelen, en fruitsap en nog vanalles van allerlei overschotjes... Ik heb zo'n zes uur gekookt, en onze diepvriezerke zit weer vol met voorraad... en ik moet de komende dagen die alleen maar opdoen en we hebben eten...

Deze week nog gewerkt aan de scriptie : al bij al komt er nog heel wat bij kijken dat toch nog wat tijd vraagt, maar na dinsdag ben ik nu toch meer gerust. Tegen volgende vrijdagmorgen wil ik alles klaar hebben, zodat Saulo het kan laten afdrukken, want we moeten tegen de volgende maandag vier exemplaren indienen aan de unief en ik zou er toch ook nog eentje willen hebben. En dan moet ik alleen nog een voorstelling van mijn werk maken in powerpoint om het voor te stellen aan mijn medestudenten...

maandag 10 november 21u

De gastjes zijn voor een uurke of vier naar moeder Olga mogen gaan zodat ik alleen maar voor Amelietje moest zorgen. Maar zoals ik al zei was het ergste al voorbij, zodat ik dan toch nog die scriptie heb kunnen afwerken. Ze is dus klaar : 50 bladzijden tekst en nog 70 bladzijden bijlagen... : goed voor een goeie thesis ... Het toppunt was wel toen ik vrijdagmiddag uit pure noodzaak naar de unief belde om te zeggen dat ik die scriptie misschien nog niet helemaal af zou hebben - louter zaken van lay-out waren het nog- en dat ik die powerpointvoorstelling nog moest maken . De reactie van de prof was, zoals ge al wel kunt vermoeden: "Maar Inge toch, weet je dat nog niet? Je kompanen zijn helemaal nog niet klaar en hebben gezegd dat ze het werk zullen indienen

tegen volgende week vrijdag". Zoudt ge niet omver vallen? Nu goed, daarmee was mijne stress volledig weg... en heb ik het werk echt goed kunnen afmaken. Ik ben er zelf trots op... en het zal voor Taporì ook goed van nut zijn. Dus, we zijn weer vol courage... om na een week van echt wel sukkelen en veel tegenslag er morgen weer aan te beginnen...

Ik sta om 5.30 uur op, zorg eerst voor mezelf, geef dan Amelie drinken en een verse doek. Daarna Sarah klaarmaken om tegen 6.40 uur te vertrekken en haar af te zetten op school om dan tegen 7.15 uur op den unief te zijn... Ik kreeg al toestemming om elke dag 15 minuutjes te laat te mogen komen. Morgenvroeg komt Saulo zijn zus om te helpen voor Lien en Elisa want Saulo zal nog niet thuis zijn van zijn optreden dat deze keer ver was. En juist deze week zal het hetzelfde zijn voor woensdag, donderdag en vrijdag... We zullen ons dus mogen reppen.

maandag 17november 21u

Overmorgen dien ik mijn werk van de praktische module in, want ik ben er mee klaar. Dan moet ik alleen nog die voorstelling maken in powerpoint en volgende week dinsdag moet ik het werk naar voor brengen. Er zullen verscheidene mensen van Taporì komen omdat ze nieuwsgierig zijn naar de resultaten en voor mij is dat ook goed en rustgevend en vooral motiverend.

Vanaf deze week begin ik weer op woensdagnamiddag en vrijdagnamiddag in de consultatie. Ik verlang er wel naar, want alleen maar studeren en studeren... daar ben ik toch niet voor geboren hoor.. Ik toets liever al wat ik leer aan de werkelijkheid.

Deze week sprak ik ook nog met Govert die vanuit het Tropisch Instituut in Antwerpen op visitatie was, over plannen na de maestria. Eerst dacht ik dat hij niet zo geïnteresseerd was, maar na een tijdje gaf hij me toch goeie hints en opmerkingen, en vrijdag vroeg hij me ook nog mijn stagewerk op diskette... "om het in België te lezen en zo alles goed te kunnen kaderen als ik later mijn projectvoorstel nog verder uitwerk en het hem opstuur..." Dus toch wel interesse. Vooral het luik 'opleidingscentrum voor huisartsen' dat we zouden inbouwen vond hij heel interessant en broodnodig in Ecuador. Hij gaf me nog enkele

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (5)

Infomatie aan de wand
van het consultorio

namen van kleine organisaties buiten Quito die met dergelijke projecten bezig zijn... Dus, we doen er mee verder en proberen een en ander op papier te krijgen...

Gisteren hadden we een klein atelier in Taporí over de ervaringen van Luz en Nathalia van hun reis naar Bolivia in juli. Het was heel goed : ik was zo blij, want zonder dat ik nu zelf de duwer of trekker moet zijn... zie ik dat er wel dingen gebeuren en vooral... dat er gedreven mensen zijn die ook al met dezelfde microbe besmet zijn als ik... : "voor kleine mensen de wereld een beetje beter trachten te maken..."

zondag 23 november 21u

Er zit er weer een "werkweek" op... want buiten dat hebben we niets anders gedaan... en ik moet eerlijk zeggen dat ik vanmiddag jaloers was op de mensen die ik zag zomaar "niets doen...". Want dat kennen we hier niet meer... Van de maestria krijgen we alsmar meer taken... en volgende dinsdag mag - moet ik mijn analyse van Taporí voorstellen op den unief... en ik ben nog altijd bezig met die voorstelling op powerpoint. Het worden in totaal 30 dia's en ik zal er ongeveer 10 uur aan bezig geweest zijn... Ik hoop dat het vanavond nog gereed geraakt... Ik moet eerlijk zeggen dat ik heimwee heb naar de tijden ngo-cooperant in Taporí. Maar kom, het moet... en we moeten ons erdoor slaan... Ik hoop alleen maar dat het ten goede komt en dat ik dan mag terugkeren naar "te velde"... om volop consultaties te doen en te zorgen dat er misschien meer Taporis kunnen draaien.

vrijdag 28 november 21u

spitter...spetter...spatter....
dag allemaal

ge denkt voorzeker aan allerlei overstromingen, wolkbreuken of ander natuuronheil... Neen, deze keer kwam er deze week zelfs geen water uit de kraan... maar we mochten "ander vochtig materiaal" opkuisen... Saulo, Lieneke en Elisa hebben alledrie een goeie diarree gehad, met overgeven en al. Ook moeder Olga en Juan Carlos en Melanie kregen van hetzelfde laken een broek : ze hadden tortillas met kaas gegeten dinsdag en blijkbaar was de kaas niet goed gepasteuriseerd... met alle gevolgen vandien... Ik heb hier dus nu een stapel was liggen... en heb deze week ook met honderden liters water gesleurd, want zoals ik al zei, werden we er weer eens aan herinnerd dat we in Ecuador leven : de waterleidingen hadden het begeven en de herstellingswerken lopen nogal traag... Probeer dan maar eens te voorkomen dat de andere gastjes niet besmet geraken en ikzelf ook... Nu, tot nu toe gaat het goed, en de fles bactrim staat klaar... Lientje heeft toch het meeste ongeluk gehad : twee jaar na mekaar heeft ze niet kunnen genieten van de schooluitstap : Vorig jaar verloor ze de uitstap naar de dierentuin omdat ze juist die morgen ook met diarree begon, en dit jaar was het de koorts die haar parten speelde...

Voor het moment is Amelietje zich in slaap aan het wenen... maar het is haar enige huilmoment van de dag... Het is en blijft een zalig kind... Ondertussen kan ze al schaterlachen en kraai-

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (6)

en dat het een lieve lust is... Ze weegt al 5,6 kilogram en meet 61 cm en ze doet niet liever dan zichzelf in beweging schommelen in haar maxicosi.

Dit weekend belooft een beetje rustiger te worden : morgen is er klasuitstap voor de kinderen van de klas van Sarah met het hele gezin en we gaan naar een hacienda van een van die gezinnen aan de voet van de Pasochoa, een uitgedoofde vulkaan. Ik zie ernaar uit. Morgenavond en zondagvoormiddag zal ik wat werken voor de maestria, maar alles op het gemak, want het volgende werk moet ik maar indienen binnen twee weken.

Volgende week is er personeelsvergadering van Tapori en ik verlang al om te gaan. Ik mis het werk ginder echt wel : het is zo veel concreter, en ik voel me zoveel nuttiger met wat ik doe ginder, maar voor het ogenblik geraak ik echt niet rond om me goed en ten volle ginder in te zetten. Nu moet ik door dat twee jaar ... om daarna met de opgedane kennis nog beter in en rond Tapori te kunnen verder werken. Twee dingen half doen nu gaat toch niet, zeker ook nog met Amelietje die mij toch nog veel nodig heeft... Ik hoop vanaf januari weer volop consultaties te kunnen doen... We zullen zien. Met kerst en nieuwjaar hebben we twee weken vakantie aan de unief : maar die zullen we goed kunnen gebruiken voor allerlei evaluatie- en planningswerk in Tapori. Het personeel heeft een volledige dag gevraagd om te werken rond de resultaten van mijn studiewerk : zie je wel, hier zit dan wel de motivatie en interesse... en uiteindelijk ook het nut van mijn werk...

zondag 7 december 19u

ik werkte dit weekend zo goed en zo kwaad als het kon met vier gastjes rond mijn oren, verder aan een analysewerk over AIDS, een algemene beschrijving van de ernst van het probleem op wereldvlak en specifiek in Ecuador. Aan de hand daarvan ontwikkelen we een schema rond de ziektegeschiedenis met mogelijke interventies op verschillende gebieden. Het komt dus min of meer neer op een voorstel voor een nationaal plan van preventie en verzorging bij Aids.

Donderdagmiddag kon ik weer mijn hartje

ophalen met de personeelsvergadering. Ik mis het toch echt wel ongelooflijk : het gewone dagdagelijkse praktische contact met de mensen...

De vergadering zelf was ook goed en ik kon merken dat de mensen wel goed aan het verderwerken zijn. Het enige wat me wel bekommerde is dat het praktisch niet rondraait bij de uitwerking van nieuwe onderdeeljes, o.a. het project van Wevelgem. Ik sprak mijn bekommernis ook uit en we stelden nu twee verantwoordelijken aan die zich er zouden mee bezig houden.

Het is goed dat alles op tafel gebracht wordt :de grote evaluatie- en planningsvergadering op het einde van het jaar zal een heel nuttig en goed moment zijn om een aantal zaken te herschikken en bij te schaven. Maar al bij al was ik tevreden over wat ik hoorde en zag, vooral ook om te horen dat het werk in de consultatie goed verdergaat. Ik heb toch geluk gehad met Nathalia die mij voor de tijd die nodig is aan het vervangen is... Ook met haar sprak ik af voor een goeie evaluatievergadering en uitwisseling, zowel zij naar mij toe en ik naar haar toe, over het werk in de consultatie en de maestria... Ze is zeker iemand met wie ik later graag verder zou willen werken... Zij is nu bezig met het uitdenken van een klein eerstelijnsgezondheidszorgprojectje in een kleine gemeenschap in het oerwoud, waar ze haar rural deed... Het is heel veraf gelegen en ze heeft me al verschillende keren uitgenodigd om er naartoe te gaan.. maar er was nog geen tijd... In alle geval geeft het me veel courage en een blij gevoel om te zien dat er nog mensen zijn die hetzelfde denken als ik en aan wie ik toch wel een beetje een voorbeeld heb kunnen geven... over hoe je op een andere manier aan geneeskunde kan doen in Ecuador...

Ondertussen is Saulo thuisgekomen. Ze hadden twee optredens vrijdagavond en zaterdagavond in het zuiden van Ecuador : Heen- en terugreis telkens 18 uur... en dat in die camionette waar wij ook met jullie, papa en mama, door Ecuador "gerotst" zijn... Ge zoudt er inderdaad 'ne zere rug' van overhouden...

Indrukken uit Ecuador (I)

(In het vorige nummer hebben we het eerste gedeelte van de indrukken van Karen Depoortere uit Leuven aan bod laten komen. Karen heeft van februari tot april van dit jaar ook Taporì leren kennen en heeft er een tijd meegewerkt. Hierna volgt het tweede gedeelte van de tekst toegestuurd.)

De namiddagen dat ik met Inge meeding naar Pomasqui hielp ik mee in de bibliotheek. Daar komen kinderen uit het dorp hun huiswerk maken of het antwoord zoeken op één of andere vraag die de leerkracht hen gesteld heeft. Yvonne en Carmita, de twee begeleidsters, proberen hen hierbij met de middelen die ze hebben te helpen. De vragen waarmee kinderen aan komen draven zijn zeer uiteenlopend: van de draagtijd van een giraf tot de economische en politieke uitingen van de indigenas van Ecuador over worteltrekken, het berekenen van interest en de accentuering in het Spaans. (Mijn eigen Spaanse woordenschat is wel enorm uitgebreid hierdoor!) We probeerden de kinderen dan zo goed mogelijk te helpen, door in allerlei boeken de antwoorden te zoeken. Maar we zeiden regelmatig tegen elkaar: hadden we nu maar internet, of zelfs maar een computer met een goede Encarta-encyclopedie... Veel van de boeken uit de bibliotheek zijn best wel verouderd of hebben geen goeie index waardoor opzoeken moeilijk is. Toch moeten Yvonne en Carmita het antwoord zelden schuldig blijven!! Daarnaast komen de kinderen ook om hun huiswerk te maken in een 'rustigere' omgeving (20 kinderen die samen huiswerk maken, sommigen veel, anderen minder, is uiteraard niet altijd even rustig). Uit dit huiswerk blijkt dat het schoolsysteem toch echt wel anders is dan hier in België. Ik heb de indruk dat het veel meer papegaaienwerk is: de leerlingen moeten bvb in het net overschrijven wat ze in de klas in het klad van het bord overgeschreven hebben. Voor Engels (mijn vak hier op school) gaan er echt kansen verloren. Ecuadoraanse kinderen hebben al van in de basisschool Engels maar toch kom je weinig Ecuadoranen tegen die vlot Engels kunnen spreken. Ze moeten blijkbaar enkel losse woorden vertalen van het Spaans naar het Engels en omgekeerd, of korte zinnestukjes overschrijven... Het vaardighedenonderwijs is duidelijk nog niet tot in Ecuador doorgedrongen. Ik probeerde de kinderen/jongeren dan toch met enig inzicht de les die ze moesten leren te laten studeren, zodat ze het systeem achter bvb. de tafels van vermenigvuldiging zagen. Geen gemakkelijke opgave, maar de glimlach op hun gezicht als blijkt dat ze inderdaad zien dat zo'n tafel samenhangt en 10/10 op de toets de volgende dag zijn mooie beloningen voor hun harde werk. Rond 6 uur komen de jongeren toe voor de 3 niveaus van de avondschool. Het zijn vooral tieners die alsnog hun diploma lagere school willen halen. Er zijn drie enorm gemotiveerde leerkrachten die telkens een niveau onder hun hoede hebben. Het is niet altijd makkelijk om de leerlingen te motiveren, dus zijn alle middelen goed om het leren te versterken. Zo beginnen de lessen tegenwoordig met een stukje lichamelijke opvoeding. Eén van de ou-

dere gasten leidt de opwarming, zo kunnen de studenten zich uitleven, is er zeker ambiance en kunnen ze ontspannen aan de les beginnen. Op vrijdag komen de jongeren graag, vooral sinds Carmita (van de bib) de gewoonte invoerde om op vrijdag tijd te maken voor speciale evenementen: verjaardagen, carnaval, hulding van de vlag, ... Dan kleedt iedereen zich op, wordt er eten en drinken meegebracht, is er ruimte voor ontspanning naast het leren. Onvermijdelijk, zoals in alle groepen jongeren, ontstaan er ook koppeltjes. Best een gezellige boel!

Elke maand is er een personeelsvergadering op Taporì. Alle medewerkers, van de dokters tot de onderhoudsploeg, van de kokkin tot de secretaresse, komen samen om praktische punten en inhoudelijke zaken te bespreken. Een dergelijk vergadering verloopt heel gemoedelijk, het is duidelijk dat iedereen iedereen kent én waardeert. Iedereen krijgt de kans om zijn/haar zegje te doen, zijn/haar mening te geven over wat er besproken wordt. Wat mij vooral opviel, is dat iedereen luistert naar elkaar, dat de inbreng van alle medewerkers even belangrijk is. Ik zie het bij mij op school nog niet zo snel gebeuren, een vergadering waarin de poetsvrouw een leerkracht onderbreekt, of waarin de tuinman evenveel te zeggen heeft als de directeur! De vergadering die ik bijwoonde was erg emotioneel geladen: er was net ingebroken en er moest een manier gevonden worden om de ouders te (proberen) ontmaskeren. Ik vond het knap hoe dit gebeurde zonder dat er directe beschuldigingen geuit werden, op een democratische, rustige manier door alle aspecten evenwichtig af te wegen. De verdere afhandeling werd daarna vol vertrouwen en unaniem in de handen van 2 Taporisten gegeven. Tijdens diezelfde vergadering werd ook het verhaal voorgelezen dat Gerardo geschreven had over de moeder die haar kind eigenlijk had laten sterven door ondervoeding (zie vorige Vogel van Papier). Na het verhaal kwamen heel wat emoties los, maar werd er toch ook gediscussieerd over hoe en of je op zo'n moment als hulpverlener kan en mag ingrijpen. Waar ligt je grens? Wanneer grijp je in en neem je het kind weg? Hoe kan je extreem arme gezinnen zelf laten inzien hoe ze hun situatie kunnen verbeteren? Hoe kan Taporì deze gezinnen nog beter bereiken en begeleiden? Veel vragen die geen makkelijk en eenvoudig antwoord krijgen, maar de toewijding en de wil van alle Taporisten om er samen weer tegenaan te gaan kan ik alleen maar bewonderen!!

(en in het volgend nummer : 'een dag uit het leven van Inge')

Heleen en Soetkin (I)

Heleen Vannieuwenhuysse en Soetkin Kuypers

In nummer 1 van dit jaar schreven we dat Heleen Vannieuwenhuysse, onderwijzeres en Soetkin Kuypers, sociaal assistente voor enkele maanden zouden meewerken in Pomasqui.

Vanaf maart tot juli verbleven ze bij Inge en konden hun 'vlaamse, belgische, europese, jonge hebben en zijn' toetsen aan de ecuadoraanse werkelijkheid...

We schreven onderaan blz 9 van bovengenoemd nummer dat ze hun meest beklijvende indrukken ook aan de Vogel van Papier zouden toevertrouwen...

Soetkin stuurde ons (een eerste?) pennevruucht door....

Een terugblik na een half jaartje Ecuador.

Vooraleer ik vertrok was het vooral het nieuwe, het onbekende dat me aantrok. Ik wist nog niet goed wat "vrijwilligerswerk" ging inhouden, hoe ik me daar zou in voelen. Zou het geen paternalistische bedoening worden? Kon

ik wel verwachten daar iets zinvol te kunnen "doen"? Of was het alleen om mijn ervaring te doen? En dan zou ik dan niet gewoon in de weg lopen met mijn gebrekkig Spaans. Dit laatste bleek niet simpel te zijn. Taal doet er zo veel toe. Eigenlijk had ik minimum een jaar vrijwilligerswerk moeten doen. Want het is vooral uit de verbale communicatie, naast lichaamstaal, dat je voldoening haalt. Je leert meningen van anderen en de filosofie van Tabori kennen.

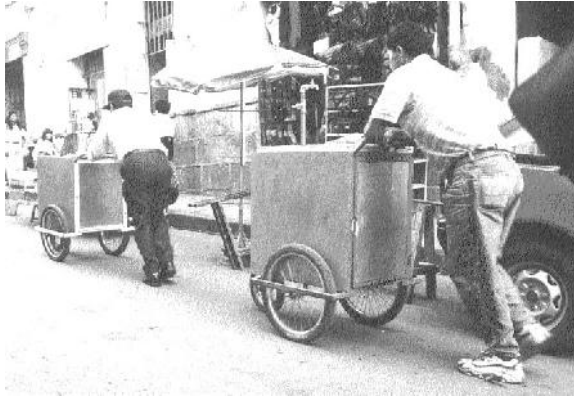
Waar ik me vooral mee bezig hield in Tabori, waren de kinderen van het dagcentrum met een lichte of matig mentale handicap. Voor de ouders is het even een rustpauze, enkele voormiddagen in de week. Zij hebben immers niet altijd de "luxe" om heel veel tijd en materiaal te investeren in hun kind met een handicap. Bij veel arme families gaat het om overleven, hoe graag ze hun kind ook zien. Ik leerde de kinderen van het dagcentrum beter en beter kennen: hun grapjes, koppigheid, leerniveau, traantjes enz.

Naast het begeleiden van de activiteiten in groep (bv. sport, hippotherapie, muziek, wandelen, spelletjes), probeerde ik manieren te zoeken om sommige kinderen individueel te begeleiden in het verwerven van basisvaardigheden (i.v.m. kleuren en vormen onderscheiden,

“La casita de los sueños”
De rijdende bibliotheek.

Heleen en Soetkin (2)

ijsvenders op weg naar de markt

tellen) en expressie (het werken met muziek en dans is heel interessant bij deze kinderen, zich uitdrukken via het lichaam is soms nog meer hun taal.). Natuurlijk verloopt een dag met (gehandicapte) kinderen niet altijd zoals verwacht. Het is ook steeds zoeken naar: "Hoe kan ik de kinderen blijven boeien, maar hoe kan ik ze ook begrenzen?"

Een groot deel van mijn werk in Taponi bestond ook uit zorgen voor en verzorgen. En de ene dag lukte dit beter dan de andere. En wat ik juist kon "doen" in het dagcentrum? Niet veel maar toch iets. Er zijn voor de kinderen. Hen, naast de familie, het gevoel geven dat ze er mogen zijn. 4 namiddagen in de week hielp ik ook wat met huiswerkbegeleiding in het bibliotheekje. Hier heerst echt een leuke en open sfeer. Met Margarita, een meisje van 16, had ik afgesproken dat ik haar wat tijdens de bibliotheek-momentjes zou "begeleiden". Zij volgt 's avonds les in Taponi (waar jongeren vaardigheden aangeleerd krijgen uit de basisschool) De momenten in de bib zijn voor haar momenten om wat te studeren en haar huiswerk te maken. Margarita is er wel niet altijd bij met haar gedachten.

Maar hoe zou je zelf zijn als je in de voormiddagen helpt in het dagcentrum en het recyclageproject, als je denkt aan je kind van 3 jaar en als je daarbovenop nog eens verliefd bent. Voor haar is het nu echt zoeken om een evenwicht te vinden tussen moeder-zijn en puber-zijn.

Het werken in Taponi en het verblijf algemeen in Ecuador was voor mezelf heel verrijkend. De vriendelijkheid van de mensen, hun openheid en nieuwsgierigheid, de sfeer en humor tussen de begeleiders van Taponi, de grootsheid van de natuur, de confrontaties en ... Het

was bijvoorbeeld heel confronterend om steeds te constateren dat ik zelf een enorm luxeleven heb. Heleen en ikzelf ervoeren dit vooral in onze weekends. Voor vele families is bijvoorbeeld een 5-daagse aan de kust een serieuze financiële opgave. Toch blijven Heleen en ik ervan overtuigd dat we ook het land, zijn verschillende culturen en rijke landschappen, moesten gezien hebben. We werden ook steeds geconfronteerd met de rijkdom van veele mensen. Geen letterlijke, maar een geestelijke rijkdom. Veel steun vanuit de overheid is er niet. Maar mensen helpen elkaar, kunnen terecht bij elkaar.

Dit alles, het werken als vrijwilliger en het reizen, is voor mij heel goed megevallen, zeker omdat we konden rekenen op 'onze Ecuadoriaanse familie', Saulo, Inge en de kindjes. Het kunnen 'thuiskomen' na een dag vol ervaringen deed echt deugd. Samen met Saulo en Inge kon ik die ervaringen ook een plaats geven. In Taponi gaven ze ons snel verantwoordelijkheden. (Het ongelukkige zinnetje "pas na drie maanden werden we au serieus genomen" uit het krantenartikel in het Kortrijks handelsblad klopt dus niet.) Ze waren ook nieuwsgierig naar onze mening, onze manier van werken. Ondanks dat ze ook in ons moesten investeren, vooral als de taal een obstakel vormde de eerste maanden. Maar ze hadden precies energie over.

Ik ben dankbaar dat ik geconfronteerd geweest ben met een heel 'open familie' in Zambiza en Pomasqui, dankbaar voor de mooie herinneringen.

Nog eens dank je wel via deze weg..

Soetkin

Kerstboodschap

Zalig kerstmis voor allemaal,

Deze keer is het al relatief laat om jullie deze brief te schrijven... Het is al na sinterklaas... en toch... het valt me moeilijk dit briefje te schrijven... : Ik heb nog niet dat "zalige" kerstgevoel teruggevonden... door alle drukte en werk heen...

Het wordt tijd om eventjes stil te staan... en alles over ons te laten komen... in ons gezinnetje, in ons dagelijks geloof van het ene naar het andere... We hebben tijd tekort... en in de auto zing ik soms dat oude liedje van Herman van Veen : "We moeten rennen, vliegen, duiken, vallen, opstaan en weer doorgaan..."... En jammergenoeg is het hier toch wel dikwijls zo... en moeten we opletten om ons zelf niet voorbij te lopen...

Dus, het is goed om eventjes stil te staan tussen de zorgen voor de kindjes en de werken voor de maestra en de planning in Tapori door... en stilletjes te dromen van een mooie kerstnacht in al zijn eenvoud...

En weer kom ik tot het "liedjes zingen" in de auto... Blijkbaar is de auto een goeie plek om te zingen... zelfs in de verkeerschaos van Quito, en zeker nu ongeveer een jaar geleden onze autoradio gestolen werd... En aangezien er geen nieuwe radio gekomen is, zingen we nu zelf... Op weg naar school leerde ik aan ons kindjes het volgende kerstliedje... in alle eenvoud :

Dag, sterretjes overal,
dag, kindje in de stal,
dag, Jozef bruin, Maria blauw,
dag, ezel in de winterkou.

Dag, os zo groot en vet,
dag, engel met trompet,
dag, schaapje met je witte wol,
dag, herder met je krullenbol

Het leven lijkt er zo eenvoudig, zo simpel... terwijl dat van ons zo hectisch en druk geworden is... : We "moeten" altijd nog vanalles doen ... en we zijn nooit klaar...

Het is echt tijd om in ons huisje eventjes stil te staan... en opnieuw te zien wat belangrijk en mooi en goed is... en wat belangrijk en mooi en goed geweest is : We zien elkaar graag, en de kinderen groeien en bloeien. En we kregen dit jaar een pracht van een vakantie met gans de familie en met vele vrienden. Het was een "zalige" tijd... En als mooiste geschenk kregen we onze lieve Amelie die nu al brabbelt en schaterlacht en heerlijk op haar duim zuigt. En ik mag twee jaar studeren om daarna ons werk beter uit te bouwen voor de mensen die minder geluk hebben dan wij. En in Tapori werken alle mensen gemotiveerd verder... altijd maar verder... in de strijd tegen onuitstaanbare miserie en onrecht.

We zijn zo'n rijke mensen... alleen willen of kunnen we het soms niet zien... Daarom is het nodig om eventjes stil te staan... en opnieuw met open ogen te kijken... vol verwondering en dankbaarheid.

Een zalig kerstmis en gelukkig nieuwjaar voor allemaal.

Saulo, Inge, Sarah, Lien, Elisa en Amelie.

Vragen of opmerkingen bij

De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

Telefoon&fax: (056) 41 43 68

NIEUW EMAIL ADRES

E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

BRIEVEN/ZENDINGEN onder gesloten omslag mogen nog altijd met de frankering van Belgisch posttarief verstuurd worden **via de ambassade**. Pakjes worden **niet** meer aanvaard.

Inge Debrouwere- Saulo Diaz
Ambabel Quito Ecuador
c/o Minbuza A.43
Karmelietenstraat 19
1000 Brussel

Telefoon/Fax/Email

Tel en Fax 00 59 32 288 62 29

Email: debringe@ecnet.ec

Websites:

<http://www.ecuador.org/news.htm>

<http://home.tiscali.be/heleen.soetkin>

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest

(vanaf 30€, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

– Via Continenten:

000-0718676-03

Doorniksesteenweg 149

8500 Kortrijk

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador

(Continenten stort het volledige bedrag door)

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06

Inge Debrouwere

Moorsele

Vermelding: Project Tapori

BRIEVEN/ZENDINGEN onder gesloten omslag mogen nog altijd met de frankering van Belgisch posttarief verstuurd worden via de ambassade.

